

Вдъхновенъ отъ Спасителевата любовъ къмъ децата, той посещаваше всѣка недѣля училищата, слѣдѣше съ внимание възпитанието и обучението на младото поколѣние, което носи бждещето и, седналъ на нѣкой чинъ, задаваше на ученицитѣ въпроси и задачи и самъ имъ помагаше при отговоритѣ и решенията. Излѣзатъ ли ученицитѣ на междучасие, той пакъ биваше между тѣхъ, и вземаше участие въ игритѣ имъ.

Високопреосвещениятъ Климентъ бѣше добъръ човѣкъ и то въ положителенъ, а не въ отрицателенъ смисълъ на думата; не само защото не правѣше зло никому, — дори и ономува, който му бѣ напакостилъ, — но защото не пропускаше никога случая да прави добро — дори на оногова, който му е направилъ най-голѣмото зло.

Той бѣ добъръ, правѣше добро не само когато му бѣ лесно, но и когато бѣше опасно да го прави.

Нѣматъ брой добринитѣ, които е сторилъ Климентъ Търновски.

Нѣматъ брой, — трѣбва да сж повече отъ сто души ония, които сж получавали съ негова помощъ и подкрепа наука и образование, занятие и прехрана.

Уплашени отъ преследванията, на които го подлагаха по разни начини неговитѣ противници, на много пжти негови племеници сж го съветвали да престане да прави добро безразборно, да се не занимава съ опасни за него общи дѣла и да се не излага на гонения и преследвания отъ страна на хора, които не считаха за добри тия му работи.

— Не бойте се, казва имъ той, чичо ви не може да пострада никога, кога прави добро. Доброто зло не може да стане, а истината винаги побеждава.

Не очаквайки отъ никого отплата за сторенитѣ отъ него добри дѣла, считайки суетна всѣкаква земна и мирска слава, той избѣгва всички почести, които му се отдаватъ, както на неговия високъ санъ, така и на неговата бележита въ всѣко отношение личностъ.

Назначенъ отъ князь Александра за неговъ замѣстникъ презъ време на неговото отсъствие презъ 1881. год., митрополитъ Климентъ посещава между друго родния си градъ Шуменъ. Посрещнатъ съ царски почести отъ съгражданитѣ си, той бива поканенъ на квартира въ кжщата на единъ виденъ и богатъ шумненецъ. Той, обаче, предпочита да си отиде въ скромния си бащинъ домъ, да обѣдва и вечеря не на маса, а на софра, седналъ по турски, при своята обична майка.